

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. augusztus 18.
(vasárnap)**

Szepesy László

„FELMAGASZTALTATOM A NEMZETEK KÖZT”

Énekek: 154, 398, 397,3, 396

Lekció: Zsoltárok 46

Alapige: Cselekedetek 11,19-21

„Azok tehát, akik eloszlottak az üldözés miatt, mely Istvánért támadott, eljutának Föníciáig, Ciprusig és Antiókhiaig, senkinek nem prédikálván az ígét, hanem csak a zsidóknak. Voltak azonban közöttük némely ciprusi és cirénei férfiak, kik mikor Antiókhiaiba bementek, szólának a görögöknek, hirdetve az Úr Jézust. És az Úrnak keze volt velük; és nagy sokaság tért meg az Úrhoz, hívóvé lévén.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged a zsoltárossal együtt mi is, mennyei Édesatyánk, mert Úr vagy mindenek felett. Köszönjük, hogy az elmúlt héten is megtartottál bennünket minden helyzetben: ott voltál velünk a betegágy mellett, ott voltál örömben, ott voltál sikerekben, ott voltál a koporsó mellett. És köszönjük, hogy Te sosem hagysz el minket, Te hűséges Isten vagy. Akkor is, amikor nem értjük, hogy mi miért történik velünk, akkor is, amikor fájdalommal látogatsz meg bennünket, de szeretetedet és kegyelmedet sose vonod meg tőlünk. Urunk, szeretnénk így látni Téged, és így bízni Benned, hogy Te akkor is Úr vagy, amikor látszólag életünk eseményei mást mondanak. Szeretnénk vallani Téged olyan hatalmas Úrnak, akitől az élet származik, amikor egy gyermek megszületik egy családban, de akkor is Úr vagy, amikor valakit elveszel tőlünk, és magadhoz hívsz. Te rendelkezél életünkkel, és ha Te szólsz,

mennünk kell. De Úr vagy a megpróbáltatások idején a munkahelyeken, családokban, amikor veszekedés van, vagy éppen örömteli együttlét, pihenés és nyaralás. Köszönjük, hogy vallhatjuk a Te mindenhatóságodat. Kérünk Téged mindazáltal, hogy segíts személyesen is Úrnak vallanunk Téged, mert semmit nem ér ez a hitvallás, hogyha személyesen nem bízunk Benned, és nem reménykedünk a Te kegyelmedben és irgalmadban.

Ezért kérünk, hogy most is készítsd szívünket neved őszinte imádására, magasztalására. Add, hogy Benned bízunk, reménykedjünk, és kérjük úgy a Te szavadat, hogy az Úrtól való szó legyen: legyen tekintélye, hatalma fölöttünk, vigyen véghez változtatásokat gondolatainkban, értelmünkben, mindennapi tetteinkben. Így kérünk, hogy teremje meg gyümölcsét a Te igéd szent Fiadért, Krisztusért, hogy tudjunk egyre inkább Benned bízni, Téged és egymást szeretni, mert Úr vagy Te, de szerető Atya is, aki gondoskodik mindenben gyermekeiről. És amikor hirdeted az ígét, add, hogy hittel tudjunk válaszolni, és kérdezni: „*Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?*”

Így kérünk, áldd meg ma délelőtti alkalmunkat is szent Fiad golgotai keresztyéért, engedelmességéért.

Ámen.

Igehirdetés

Már több hete a református Bibliaolvasó kalauzt követve az Apostolok cselekedeteiről írott könyvet olvassuk napról napra. Mint azt jól tudjuk – már többször is elhangzott a szószékről – ez a könyv nem az apostolokról, hanem inkább Krisztusról szól, aki rögtön a könyv elején tisztázza, hogy mennybemenetele után – miután elvégezte az üdvösség munkáját, és megszerezte nekünk a bűnbocsánatot és Isten kegyelmét a golgotai kereszten – hogyan folytatja elkezdett munkáját itt a földön. Ezt az isteni tervet jelenti ki Krisztus az 1,8-ban nekünk, amikor ezt mondja az apostoloknak (és nekünk címezve is): „*Hanem vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig*”. Az egész bibliai könyv erről szól, hogy Isten a megszerzett üdvösséget hogyan akarja odaadni az egész emberiségnek, és ebben hogyan használja fel az Övéit. A könyvben először a jeruzsálemi gyülekezet megalakulását olvassuk, majd azt, hogy a környező falvakban hogyan terjed el az ige (úgy, hogy a tanítványok viszik, elmondják az örömhírt: mit tett Krisztus értünk). Úgy, hogy a tanítványok elsősorban a zsidóknak hirdetik az ígét, és a pogányoknak nem. Pont ezért nagyon nagy fordulat az, amikor Krisztus Samáriába küldi Filepet (abba a Samáriába, ami az Ószövetség idején az egyik legistentelenebb város volt, ahol a hívőket több ízben is üldözték), és most Isten odaküldi a tanítványait, többen megtérnek, és gyülekezet alakul, és a környező falvak is elfogadják az evangéliumot. Ezért volt nagy dolog, hogy a pogány, római származású katonához, Kornéli-

usz századoshoz Péter apostolt elküldi Isten, mert neki is meg kellett értenie, és el kellett hinnie, hogy Krisztus a föld végső határáig akarja hirdetni az evangéliumot, nemcsak zsidóknak, hanem minden embernek, mert Ő minél többeken meg akar könyörülni, és minél többeket meg akar menteni az örök életre. Jézus Krisztus uralkodik a mennyben, és közben itt a földön irányítja személyes életünket, a történelem folyását és egyháza életét, és mindent annak a feladatnak alávetve, hogy hirdetni kell az evangéliumot. Isten mentő feladatát végzi, munkáját, és ennek veti alá az egyház életét is.

Ezekben az igeversekben tehát Krisztus akaratát és munkáját világossá teszi számunkra: hirdetniünk kell a Róla szóló örömhírt. Mégis azt kell mondjuk, hogy napjainkban sokak számára nem egyértelmű, hogy az Úr miért hoz létre gyülekezeteket. Nagyon sokféle választ kapunk arra a kérdésre napjainkban, hogy mi egy gyülekezet fő feladata. Vannak, akik szerint az, hogy lelki közösséget nyújtson az embereknek. Akik ezt mondják, a közösség alatt nem feltétlenül a bibliai, lelki közösséget, a hívők testvéri közösségét értik, hanem csupán azt, hogy akár hisz az ember, akár nem, a gyülekezetnek feladata, hogy lelkigondozza az illetőt, hogy az önbizalmát növelje, a depressziósokat felvidítsa, és megerősítsen minden embert a benne lévő jóban. Mint mondom, akik ezt képviselik, gyakran Isten nélkül végzik ezt a szolgálatot. Érezzük ebből, hogy itt az ember és a közösség áll a középpontban. Mások szerint a gyülekezet fő feladata a szociális szolgálatok elvégzése (idősek és betegek gondozása, hajléktalanok megszólítása, segítése, kallódó ifjúsággal való foglalkozás – sorolhatnánk). Másik népszerű nézet napjainkban az, hogy a gyülekezet feladata az, hogy segítsen keresztyén hagyományainkat megőrizni. Mit értek hagyomány alatt? Sajnos hagyománnyá vált nagyon sok család életében a keresztesítés, a házasságkötés, a temetés, és utoljára említem, mert az már elég sok családból kiveszik: a konfirmáció. Hogy ezek mit jelentenek valójában, vagy miért fontosak, azt nagyon sokan nem tudják, de mivel vagy a nagymama kívánja, vagy mert már így csinálták az elődeink is, ezért mi is akarjuk. Nem tudnánk elmondani, igazán megindokolni, hogy miért annyira fontos, hogy mit jelent, vagy mit számít, de kell. Nagyon sokan ezért keresik meg a gyülekezeteket, hogy ezekben részesüljenek, aztán el is maradnak, máskor nem bukkannak fel, csak ha ilyen alkalmak vannak. Nem sorolom tovább, Testvérek. Mindezekkel nem azt akarom mondani, hogy ezek rossz dolgok. Mind a lelki közösség, mind a diakónia, szociális segítség, mind a felsorolt keresztesítés, temetés, házasságkötés fontos része egy gyülekezet életének. De sose nevezhetjük ezeket egy gyülekezet fő feladatának. Ezekben a nézetekben egyébként az a közös, hogy a gyülekezet célja valamilyen úton-módon az embert szolgálni, és az ember igényeit kielégíteni.

Ellenben Krisztus az Igében világossá teszi számunkra, hogy nem ezért hoz létre gyülekezeteket. És ezt ismerték fel, a Szentlélektől vezetettve, reformátor elődeink is. Mert arra a kérdésre, hogy mi egy gyülekezet fő felada-

ta, Krisztus világosan válaszol az említett parancsban, hogy legyetek nékem tanúim, illetve a missziói parancsban, hogy *„tegyetek tanítványokká minden népeket”*. És a 46. zsoltárban is egyértelműen beszél erről. Így foglalhatnánk össze: Isten azért hoz létre gyülekezeteket, hogy a Róla szóló evangéliumot hirdessék, ezt hallva emberek tömegeit megmentse a kárhozattól, és megajándékozza őket a bűnbocsánat és az örök élet valóságával. Mindezen megmentő munkáját pedig Isten a maga dicsőségére végzi, hogy a hívők között – ahogyan a 46. zsoltár 11. versében is hallottuk – igaz legyen ez a megállapítás: *„felmagasztaltatom a nemzetek közt”*. A különbség Krisztus célja és az emberi elképzelések között összefoglalható egy mondattal: nem Isten van a gyülekezetekért, hanem a gyülekezet van Istenért. Isten azért hozza létre a gyülekezeteket, hogy mi dicsőítsük Őt, hogy felmagasztaljuk és hirdessük az evangéliumot, hogy mások is megmeneküljenek. Egy szóval is össze szokták foglalni ezt a célt, ez a szó pedig a misszió, az a misszió, amelyet Isten dicsőségére végez a gyülekezet. Ha egy keresztyén gyülekezetben nincs igehirdetés – nem vasárnapi, hanem az élő igének a hirdetése –, ha nem történik embereknek Istenhez hívása, és nem dicsőítjük az Ő nevét, akkor az a gyülekezet élhet nagyon aktív életet, több tucat szolgálati területe lehet, tagjai száma elérheti az ezret, létrehozhatnak akármilyen dicsőítő csapatokat, zenekarokat, akkor is az a mondás lesz igaz rá, amit Krisztus a szárdiszi gyülekezetnek mondott a Jelenések könyvében: *„Tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy”* (Jelenések 3,1).

Ha egy gyülekezet lemond az elveszett emberek megmentésének feladatáról, ha nem hív Krisztushoz, akkor a Sátán eléri a célját. Mert miért támadt Jeruzsálemben üldözés? Antiókhiaa a jeruzsálemi gyülekezet elüldözött tagjai mentek, róluk van szó. Miért támadt Jeruzsálemben üldözés? István vértanút megölték. Miért? Mert Krisztust hirdette! Többben – Saullal az élen – elkezdtek a gyülekezet tagjait felkutatni a városban, otthonaikba betörtek, börtönbe vetették őket, némelyeket pedig meg is öltek. Miért történt ez? Azért, mert a jeruzsálemi gyülekezet tagjai betöltötték Jeruzsálemet az evangéliummal (Cselekedetek 5,28). Ez vádként hangzott el ellenük, hogy *„betöltöttétek Jeruzsálemet tudományotokkal”*, de ez igazából Krisztustól jövő dicséret volt. Annyit beszéltek a gyülekezet tagjai Krisztusról, hogy végül az egész városban Ő volt a téma, pedig Jeruzsálem nem volt kis város akkoriban. Az ellenségnek ez nem tetszett. Hogyan akart véget vetni ennek? Úgy, hogy a gyülekezet tagjait szétszórja és elveszíti őket. Krisztus azonban hatalmasabb minden ellenségnél, és Neki más terve volt a hívőkkel. Mi volt ez? Krisztus is szét akarta szórni az Övéit. Meglepő, de ez volt az akarata. Erről beszélt, amikor azt mondta, hogy a világ minden részén tanúim lesztek. Ennek megvalósításához pedig nem lehetett egy helyben maradni, hanem el kellett menni azokra a távoli helyekre. De Krisztus nem azért szórta szét a hívőket, hogy elveszítse, hanem hogy használja életüket és bizonyágtételü-

ket! Krisztus akarata az, hogy új gyülekezetek szülessenek. Testvérek, magyar őseink a pogányságukból nem úgy tértek meg Krisztushoz, hogy hívő emberek vették a fáradságot, életüket feláldozva középük költöztek, és hirdették az evangéliumot? Krisztus ott, ahol nincs, gyülekezeteket akar létrehozni. Ahol pedig van gyülekezet, de az halott, azt meg akarja eleveníteni. Ahol pedig élő gyülekezet van, azt úgy akarja mozgósítani, hogy minden ember számára hirdessük az evangéliumot, idősnek, fiatalnak, minden generációnak egyaránt. A jeruzsálemi gyülekezet tagjait Isten, mint magvakat szórta szét a környező tartományokban, hogy ott is gyökeret verjen az egyház, megjelenjen az igazi élet, az evangélium világossága. Isten erre használta ezt fel.

A felolvasott igeszakasz azonban felvet egy másik kérdést is. Antiókhia városában, ami a Római Birodalom harmadik legnagyobb városa volt, a jeruzsálemi gyülekezet elüldözött tagjai jelentek meg, és ők kezdtek el beszélni Krisztusról a pogányoknak, nem pedig külön erre a feladatra kiképzett misszionáriusok. Hogyan lehetséges ez? – hadd kérdezzem meg. Azért teszem fel így ezt a kérdést, mert többeknek nem egyértelmű, hogy kinek a feladata az evangélium hirdetése, a Jézus Krisztusról való bizonyágtétel. Sokak szerint idegen országokban a misszionáriusoké, ott pedig, ahol gyülekezet van, a lelkészé, esetleg a presbitériumé, az iskolákban a hittanoktatóké. A felolvasott igeszakasz azonban – sok más igével együtt – ellentmond ennek. Azt mondja az ige, hogy némely férfiak kezdtek beszélni a pogányokkal, és azok így lehettek hívőkké. Egyszerű gyülekezeti tagok beszélgetésbe elegyedtek másokkal, ismerkedtek az új lakóhelyükön, és úgy került szóba Krisztus.

Az ige tehát azt mondja, hogy a misszió a gyülekezet feladata (nem gyülekezet független misszionárius szervezeteké), ezen belül is minden újjászületett tag küldetése, ne pedig egy kiváltságos csoport érezze magáénak ezt a feladatot. Ez természetesen nem azt jelenti, félreértés ne essék, hogy mindenkinek tudnia kell vasárnap elmondania egy igehirdetést a szószékről, nem ez a misszió pusztán. De nem is az, hogy az Istenben nem hívők minden kérdésére tudjunk válaszolni. Az a misszió, amit Isten ránk bízott, hogy bizonyágot tegyünk szóban és életünkkel – a kettő elválaszthatatlan –, arról, hogy mit tett Krisztus értünk, hogy személy szerint engem hogyan keresett meg, váltott meg a golgotai kereszten, és adott új életet és bűnbocsánatot és reménységet. Az Órála való bizonyágtétel minden hívőnek feladata! Pál apostol ezt írja a Filippi 2,15-16-ban: *„legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon, Életnek beszédét tartván eléjük”*. Az 1Péter 3,1-2-ben pedig ezt olvassuk: *„Hasonlóképpen az asszonyok engedelmességedjenek az ő férjüknek, hogy ha némelyek nem engedelmessé nének is az igének, feleségük magaviselete által ige nélkül is megnyeressenek; Szemlélvén a ti félelemben való feddhetetlen életeteket”*. Ez is misszió.

Mind a két szakasz arról beszél, hogy szóban hirdetni kell a gyülekezet tagjainak az evangéliumot. Ezt érti az apostol az alatt, hogy „*életnek beszédét tartván eléjük*”, vagy hogy a házastársak egymást hívogassák Istenhez. És hogyha a szóban való hívásra nem felelnek vagy ellenállnak, akkor életünkkel kell az ígét eléjük élnünk (egyébként nem csak ekkor, ha elutasítják, hanem mindig, ezt nem csak misszió céljából kellene eléjük élnünk). Ezek az ígék minden hívőnek szólnak, nem csak az evangélistáknak. Antiókhában ezt a csodát élték meg a jeruzsálemi gyülekezet elüldözött tagjai, hogy beszélnek a pogányokkal, szóba kerül Krisztus, és mivel Isten keze velük volt, ezért hittek nekik, megtértek, újjászülettek! Krisztus úgy végezte a missziót, hogy kezébe vette ezeket a férfiakat, elvette a szívükből a félelmet, hogy mi lesz akkor, ha én ilyen témáról merek beszélni, szájukba adta azt, hogy el tudják mondani, hogy mi történt velük, és tudjanak Krisztusra mutatni. És Krisztus miután így kézbe vette az Övéit, felhasználta őket arra, hogy egy gyülekezetnyi embert megmentsen. Krisztus nem változik, ma is így munkálkodik: kezében tart téged, és használni akarja a szádat, a kezedet és lábadat, hogy azt mondd, azt tedd, és oda menj, ahová Ő küldött. Hiszed-e ezt? Így élsz-e?

Az igeszakasz másik üzenete számunkra az, hogy az evangélium hirdetésekor gyakran át kell lépnünk határainkat. Sokan mondják, nem könnyű bizonyosságot tenni. Valóban nem. De itt Krisztus arra mutat rá, hogy át kell lépni személyes határainkat. Mire gondolok? Két értelemben is beszélhetünk határokról. Először is ezek az emberek elhagyták otthonaikat, Júdea és Samária tartományait, azt a vidéket, ahol zsidók éltek többségben. Saját nemzetüket el kellett hagyniuk. A jeruzsálemi üldözést Saul ki akarta terjeszteni Damaszkuszra is, ezért indult el oda. Tehát tudták jól, hogy Júdea és Samária tartományában nem lesznek biztonságban, ezért a szomszédos tartományba: Föníciába, Ciprusra és Antiókhába mentek el. Ezek már úgymond pogány területek voltak, ahol bár éltek zsidók, de kisebbségben, kis csoportokban csak. Ez pedig azt jelentette a keresztyének számára, hogy olyan kultúrába, környezetbe, idegen városokba kellett menniük, költözniük, ahol a helyiek nem ismerték Istent, lehet, hogy nem is hallottak Őről. Egy ilyen határátlépés, változás az ember életében nagyon nagy dolog. Csak képzeljük el, mit szólnánk mi ahhoz, ha Isten fogna bennünket, és a szomszédos országokba: Szlovákiába, Ukrajnába, Romániába vagy délre elköltöztetne bennünket. Nagyon nagy változás ez.

De nem kell misszionáriusnak vagy üldözött keresztyénnek lenni ahhoz, hogy velünk is előforduljon ez. Többen gyülekezetünk tagjai közül, testvéreink, munkahelyük miatt külföldre kényszerülnek költözni, ott kell élniük hosszabb ideig. Nemcsak a beszélt nyelv, az ott lakó népek szokásai, kultúrája más egy idegen országban, hanem a vallásuk is. Tudjuk jól, hogy napjainkban, ha csak Európára gondolunk, a nagyvárosokban olyan állapotok van-

nak, hogy nehéz találni egy hívó gyülekezetet is. Sokak számára a hitéletet az is megnehezíti, hogy nincs helyi gyülekezet, ahová eljárjanak, nincs istentisztelet, amelyen másokkal együtt dicsőíthetnék Istent. Napjainkban igaz, hogy már nem probléma, hogy anyanyelvű igehirdetést hallgassanak, mert ott van az internet, de régen, Antiókhiaiban még nem volt ez. Az Antiókhiaiba költözők pedig még az ott lévő zsidó közösség támogatására sem feltétlen számíthattak, hisz kik voltak ők? A jeruzsálemi zsidóságból elüldözött emberek. Valószínűleg gyanúval fogadták őket, hogy ugyan miért üldöztek el titeket. Nem tudjuk pontosan, hogy fogadták őket, de nem biztos, hogy szívélyesen. Egyetlen vigaszuk volt ezeknek az elüldözött embereknek: Krisztus maga. És az, hogy néhányan együtt voltak, mert többen költöztek a városba. Az ilyen változásnak másféle formája is lehet ma. Nem kell külföldre költöznünk, elég, ha belföldön elköltözünk, nem ugyanaz a szituáció? Van olyan falvak, városok országunkban, nem is egy, ahol nincs élő gyülekezet, ahol van egy közösség, magukat reformátusoknak mondják, de nem azok, mert nem hisznek igazán Krisztusban. De nem kell kiköltözni vidékre. Budapest is elég nagy. Költözhetünk olyan környékekre, ahol az ott lakók nem törődnek egymással, ahol nincsenek hívők a környéken.

A kérdés ilyen helyzetben az, Testvér, hogy minek tekinted ezt a változást az életedben: büntetésnek vagy esetleg Krisztus munkájának? A Jeruzsálemből való elmenekülése a hívőknek Krisztus magvetése volt a világ számára, ami sok áldást jelentett több nép számára is. Mert gondoljuk végig, hogy ez az antiókhiai gyülekezet, amely itt megalakul, fogja kiküldeni Pál apostolt, akinek a szolgálatát Isten hatalmasan felhasználja, és számos gyülekezetet alapít meg. De hadd fogalmazzak így, mert nagyon Pálra szoktuk helyezni a hangsúlyt, az antiókhiai gyülekezet missziója gyümölcse volt az, hogy számtalan keresztyén gyülekezet létrejött. Mert nincs misszió gyülekezet nélkül. Ma, ha Isten minket is hasonló „határátlépésbe”, új helyre költözésbe visz bele, akkor az nem biztos, hogy büntetés, hanem lehet, hogy Krisztus azt akarja, hogy magokká legyünk azon a helyen, ahová helyez minket. (Vagy hadd tegyem hozzá: ahol már lehet, hogy évtizedek óta élünk.)

A határátlépésnek van egy másik formája is. Ez pedig az, amiről az ige így ír, hogy addig csak zsidóknak hirdették az evangéliumot, de Antiókhiaiban már pogányoknak is. Nem akarok részletesen belemenni ebbe a témába, mert sok időt venne igénybe, ezért csak a lényegre hadd fogalmazzam meg. Isten megígérte, hogy kiterjeszti kegyelmét a zsidóságon túlra, minden nemzetre. Ezt azonban nem hitték el még kezdetben a tanítványok, ezért nem merték elmondani másoknak az evangéliumot, csak a zsidóknak. Ez részben nemzeti, részben vallási megkülönböztetés volt részükről, amit megérthetünk, és ne ítéljük el őket. Érthető, hogy számukra a zsinagóga volt az az ismerős közeg, amiben otthonosan mozogtak, ott mertek megszólalni. Mindemellett könnyebb feladatnak tűnt számukra olyanoknak beszélni Krisz-

tusról, akik már nagyjából ismerték az Ő eljövételének ígérését, és találkoztak már az Ószövetséggel. Ehhez még az is hozzájárult, hogy a zsidókat tartották Isten örökösének, azért, mert még nem jelentett ki ekkor az, amit Pál kapott meg és írt le a Róma 2,28-29-ben: *„Mert nem az a zsidó, aki külsőképpen az; sem nem az a körülmetélés, ami a testen külsőképpen van: Hanem az a zsidó, aki belsőképpen az; és a szívnek lélekben, nem betű szerint való körülmetélése az igazi körülmetélkedés; amelynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van”*. Még nem értették, hogy nem a nemzeti származás a lényeg, hanem hogy valaki hisz-e vagy sem, új szívet kapott-e Istentől vagy sem. Antiókhiaiban ezt a határt átléptette Krisztus ezzel a néhány férfival, akik szóba mertek állni olyanokkal, akiknek semmi közük nem volt addig Istenhez.

Hadd fogalmazzak így: napjainkban is létezik ez a határ, lehet, hogy kicsit más módon, de mi is félünk átlépni azt. Nem csak a minket körülvevő népekről van szó, arról, hogy a magyarság mennyire tartja küldetésének, hogy az evangéliumot elvigye Szlovákiába, az ukránokhoz, a románokhoz. (Egyébként zajlik ilyen misszió, sokan nem tudnak róla, ezért említem, vannak, akik szívügyüknek tartják ezt.) De nem csak erről van szó, hanem arról is, hogy a gyülekezeten belül kényelmesebbnek gondoljuk olyanoknak beszélni az evangéliumról, akik már valamennyire ismerik a Bibliát. Pedig Isten akarata az, hogy ne csak a bibliaórákon testvéreinkkel beszéljünk Őróla, hanem a munkatársainkkal, családtagjainkkal, barátainkkal is, álljunk velük úgy szóba, hogy Krisztus is előjöjjön témaként. Lehet, hogy nem fognak tömegesen megtérni, lehet, hogy nem fogunk új gyülekezeteket alapítani, de lehet, hogy Krisztus minket használ fel arra, hogy magához vonzzon valakit. Testvérek, ki kell lépnünk a biztonságosnak hitt határainkból, személyes félelmeinkből, és rábízni Krisztusra, hogy mire használja fel a mi bizonyágtételünket. Lehet, hogy arra, hogy meg fognak minket utálni, lehet, hogy arra, hogy utána meg fognak minket vetni, de lehet, hogy valaki megmenekül azáltal!

Egyébként csodálatos az is ebben a történetben, hogy Krisztus hogyan őrizte meg a hitben a jeruzsálemi gyülekezet tagjait. Mint mondtam, sokaknak próbatétel az, hogy messze kellett költözniük hazájuktól, és az, hogy nincs élő gyülekezet a lakóhelyük szerint, mert az ilyen emberek arról szoktak beszámolni, külföldön élő testvéreink is, hogy időnként elmaradoznak a bibliaolvasással és az engedelmes életben is. Ezek az emberek, akik Antiókhia-ba mentek? Nem csupán megmaradtak a hitben, és nem inogtak meg azért, mert ott kellett hagyni az otthont, a barátokat, a rokonokat, a munkahelyet és mindent, hanem ráadásul még hirdették is az evangéliumot, munkálkodtak Isten országának épülésén. Azt mondták, hogy Krisztus mindenképp felett való Úr. Mi egy pogány városba költözünk, de Krisztus annyira hatalmas, hogy még itt is hívhatunk Őhöz embereket, mert Ő itt is tud munkálkodni. Pedig ezeket az embereket még az üldöztetés viszontagságai is sújtották.

De ahelyett, hogy vádolták volna Istent, hogy hogyan engedhetsz meg ilyet az én életemben, vagy miért pont velem történik ez, az ilyen vádolás helyett Benne találtak vigasztalást és megerősödést! Ezeknek az embereknek próbákat kiálló hitük volt, sok mindent elvesztettek, de a hitük kiállta ezt a próbát, mert Krisztus megerősítette őket, és mert olyan Uruk, Istenük volt, aki minden helyzetben és minden helyen Úr maradt! Aki ott a messze földön is, ismeretlenek előtt is Úr maradt. Egyébként azt is hozzáteszem, mert néha félreértjük, hogy miért menekültek el ezek az emberek Jeruzsálemből. Én úgy gondolom, hogy csak nagyon kis részük volt az, aki a félelem miatt (több vértanú is volt, ezért mondom). Ez az ige arra enged következtetni bennünket, hogy ezek az emberek azért menekültek el Jeruzsálemből, mert nem végezheték a szolgálatukat, mert az üldözés megakadályozta őket ebben. Mert amint megérkeztek Antiókhába, rögtön folytatják a munkát, hirdették az igét, az evangéliumot.

Arra is felhívja az Ige a figyelmünket, hogy ezt mikor kezdték ezt a munkát. Hogy írja az Ige? *„voltak azonban közöttük némely ciprusi és cirénei férfiak, kik mikor Antiókhába bementek”* –, amikor bementek, szólták az igét. Ezek az emberek nem vártak évekig, hanem azonnal, amint odaköltöztek, elkezdtek a szolgálatot nem törődve azzal, hogy ők az idegenek, ők a jövevények a városban, ők a beköltözők, nem az őslakosok, hanem elkezdtek hirdetni az igét. Nem terveket kell készítenünk, amiket évek alatt valósítunk meg, hanem ott és akkor, ahová Isten helyez, kell az Ő gyermekének és bizonyágtevőjének lennünk. Ha ez egy villamos, akkor a villamoson, ha ez egy orvosi betegváró, akkor ott, ha egy családi összejövetel, akkor ott. Sokan beszélnek arról, hogy az ember új helyre költözik, akkor előbb ismerje meg az ott élők kultúráját, a szokásait, és majd évek múltán, amikor ebben kiigazodott, akkor beszéljen az evangéliumról. Testvérek, az ige ilyet nem ismer! Ezek a férfiak beköltöztek, és azonnal hirdették az igét. Pál apostol sok városban napokig, legfeljebb hetekig maradt, és aztán továbbment, mégis Isten gyülekezetet alapított (volt olyan, hogy 2-3 évig maradt egy helyen, de ez a ritka, legtöbb esetben néhány napig volt csak ott). Természetesen fontos, hogy megismerjük egymást, szomszédjaink kultúráját, szokásait, de az evangélium mindezek felett áll, nem vethetjük az evangéliumot ezek alá. Isten szempontjából mindegy, hogy melyik néphez, kultúrához tartozunk, és hadd fogalmazzak így: a bűnnek is mindegy. Minden nép tagja a bűn miatt szenved, annak fogságában él, és Megváltóra, Szabadítóra van szüksége, és ez igaz a világ minden egyes pontján. Lehet, hogy más nyelvet beszélünk, lehet, hogy mások a szokásaink, de ezek mindannyiunk életében igazak, és mivel csak egyetlen evangélium van, nekünk azt kell hirdetnünk, Jézus Krisztust! Péter apostol mennyire ismerte a római kultúrát, mielőtt bement Kornéliuszhoz? Azt mondta, várjál még egy kicsit, hadd barátkozzam szokásaiddal? Lehet, hogy az élete során valami tudást szerzett erről, de mivel kezdi rög-

tön, mikor beszél vele? Azzal, hogy zsidóknak nem szokás pogányok házába bemenni. És ez akadályt jelentett számára? Krisztus a századoshoz küldte őt, mennie kellett, és ő ment. Átlépte a határokat. Miután visszatért Jeruzsálembe, többen neki is támadtak (olvassuk el az előző fejezetet): Péter, hogy képezed te ezt? Pogányokhoz bemenni? Aztán elmagyarázta nekik, hogy Istentől van ez. Testvérek, át merjük mi lépni a határainkat azonnal, nem várva?

Mondhatják azt az idősek a fiatalokról, hogy más kultúra, más nemzedék, és mondhatják a fiatalok az idősekről, másként gondolkoznak, ma már nem az a világ van. Ma már generációk közötti eltérő kultúráról is beszélünk kell. De ez nem lehet akadály, hogy mi egymással beszéljünk az evangéliumról, Krisztusról, a bűn valósága a fiatal és az idős életében ugyanaz, és a megoldás is.

Hadd fejezzem be a 46. zsoltár gondolatával, amelyben Isten ezt mondja: „*felmagasztaltatom a nemzetek között*”. Régen ez ígéret volt, ma már valóság. Ma már számtalan keresztyén ország létezik. A Szentháromság Isten munkálkodik minden nap, hogy minél több néphez jusson el az evangélium, és ha már van valahol egyház, ott minél több generáció megismerje. Népünk körében, és gyülekezetünkben is Isten mit akar tenni? Fel akarja magát magasztaltatni. Hogyan? Hogy dicsőíttetik Isten még inkább? Az evangélium által, úgy, hogy megment embereket. Feladatul adta mindannyiunknak, hogy hitünkkel, életünkkel, bizonyágtételünkkel mi is magasztaljuk fel Őt. Testvérek, vizsgáljuk meg magunkat: az életünk valóban erről szól? Isten dicsőíttetik meg abban? Mert ha szívünkben nem magasztaljuk Jézus Krisztust, akkor a családjaink sem, a munkatársaink sem, a városunk sem fogja. Ha viszont a szívünknek ez a vágya, és erre van törekvés bennünk (nem tökéletesen, félreértés ne essék), hogy Krisztust minél többen megismerjék és dicsőítsék, akkor valóban ez az isteni ígéret teljesedik be: „*felmagasztaltatom a nemzetek között*”, felmagasztaltatom Magyarországon, felmagasztaltatom Budapesten, felmagasztaltatom a családjaitokban, a te személyes életedben. Senki ne értse félre ezt az igehirdetést, senkit nem buzdítok arra, hogy hagyja el a gyülekezetet, nem buzdítok senkit arra, hogy más módokat és szolgálatokat keressünk, mint amik a gyülekezetben zajlanak. Az ige bátorítását értjük meg: merjük átlépni a határainkat, Krisztus kezében bízva, nem a magunkéban. És merjük hirdetni az evangéliumot mindazoknak, akik közé helyezett bennünket – vagy újonnan vagy már évtizedek óta –, hogy minél többen megtalálják Krisztust, ahogyan Antióchiában is történt. Mert Istennek ez az akarata, ezért munkálkodik: hogy minél többeket megmentessen. Legyünk mi is munkatársai, eszközei ebben, bátorodjunk fel, kérjük az Úrtól a bátorságot a megszólalásra, az engedelmes életre való törekvésre, hogy ne csak a szánk, hanem a tetteink, döntéseink is Őróla beszéljenek. Ő segítsen minket ebben!

Imádkozzuk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, azért, hogy minden hatalmat már Krisztusnak adtál, és köszönjük, hogy ha már minket is megkerestél az evangéliummal, és újjászültél, új szívet, új életet adtál nekünk. Ha még ezt nem fogadtuk el Tőled, kérünk, segíts ebben. Könyörgünk azért, hogy végezd úgy is munkádat általunk, hogy adj bátorságot, szavakat, tetteket arról beszélni, „mit tett a Pásztor elveszett juháért”, értünk. Kérünk Téged, hogy életünk hadd legyen a Te szerelmedről való bizonyágtétel, hadd szóljon Terólad.

Bocsásd meg, amikor saját bűneinkkel, önzőségünkkel, vagy pusztán nemtörődömségünkkel eltakarunk Téged. Könyörgünk, hogy Te, aki a kegyelem Istene vagy, könyörülj rajtunk, hogy ebben változás történjen szívünkben, gondolatainkban, lelkünkben. Kérünk Téged, hogy így buzdíts és bátoríts egyen-egyenként minket ott, ahová helyeztél bennünket. Kérünk Téged, hogy gyülekezetként is hadd világítson közösségünk, az evangélium világosságával. Urunk, azt ígérted, hogy „*nem rejtethetik el a hegyen épített város*”, így kérünk, hogy az evangélium fénye is láttassék.

Imádkozunk azért, hogy minden akadályt, határt Te rombolj le a mi szívünkben. Látod, milyen nehéz megszólalnunk, összeszednünk gondolatainkat, hogy elmondjuk, mit tettél, vagy éppen félünk a következményektől: mit fognak szólni, hogy fognak ránk tekinteni, nem lesz-e más az élet, nem kell-e hátratételt szenvedni a bizonyágtétel miatt. Kérünk, hogy mindezeket vedd el szívünkéből, és legyen hatalmasabb az Irántad való szerelmünk és az a mentő szeretet, amely a másik javát látja, és nem magáért aggódik, amely látja, hogy a másik elveszik, hogyha nem talál Rád.

Kérünk, hogy így erősítsd meg magyar egyházunkat, hirdettesd népünk között a Hozzád térés lehetőségét, örömhírét.

Könyörgünk, hogy erősíts meg egyen-egyenként minket minden helyzetben. Könyörgünk beteg testvéreinkért, különösen azokért, akik halálos betegségben szenvednek, köszönjük, hogy Te igazi erő és támasz lehetsz számukra a hitben. Könyörgünk családtagjaikért is, segíts, hogy szeretettel tudják támogatni őket.

És akkor, amikor elszólítasz valakit, kérünk, továbbra is Te maradj a mi kösziklánk. Nehéz megértenünk az időket, nehéz megérteni a miérteket, de köszönjük, hogy nem ezekre kell keresnünk a választ, hanem Rád tekinteni, hálát adni, és kérni, hogy a mi életünkben is maradj jelen, és erősíts. Ha nem veszel el valamilyen fájdalmat, képessé tudsz tenni elhordozni azt, tudsz erőt adni hozzá. Kérjük ezt testvéreink számára. Különösen azért a családért könyörgünk, akik a héten álltak ravatal mellett, könyörülj rajtuk, légy vigaszuk és erejük.

Könyörgünk a csendesetekért, köszönjük, hogy fiatalok, idősek egyaránt egy egész, teljes hetet tudnak az Ige körül testvéri közösségben, Rád figyel-

„FELMAGASZTALTATOM A NEMZETEK KÖZT”

ve tölteni. Kérünk, add, hogy meglegyenek ezeknek gyümölcsei a folytatásban, a mindennapi életben.

És kérünk, hogy maradj velünk ígéreted szerint, ahogy mondtad: a világ végezetéig, vagy addig a napig, amíg magad mellé veszel személyesen minket. Add, hogy ne félelemmel és rettegéssel kelljen várnunk azt a napot, hanem örömmel és reménységgel, mert Hozzád megyünk az örök életre. Így kérünk, hogy addig is erősíts, a Te jelenléted bátoríts, ha kell, feddjen, biztasson minket. Segíts a Te munkádban megmaradnunk.

Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

396. ének

1. Ébredj, bizonyágtévő Lélek!
A várfalakra örök álljanak,
Kik bátran szólnak harcra készek,
Ha éj borul le, vagy ha kél a nap.
Hívásuk zengjen messze szerteszét,
Az Úrhoz gyűjtve népek seregét!

2. Ó, bárha lángod fellobogna
S ébredne föl sok nemzet fényinél
Ó, bár sok szolgál, sarlót fogva,
Aratna, mígnem leborul az éj!
Urunk, e roppant, ért vetésre nézz:
A munka sok, a munkás oly kevés!

3. Küldd útra hírnökid csapatját,
És adj erőt onnan felül nekik,
Hogy veszni a pogányt se hagyják,
És szerteűzzék Sátán seregét.
Országod jöjjön el minél előbb,
Hirdetve szent neved dicséretét!